

Sygn. akt II CSK 489/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku I. J. i R. J.

przy uczestnictwie K. D., E. J., J. J., M. J., K. K. J. i A. O.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania – E. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania E. J. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 26 stycznia 2017 r. Postanowieniem tym zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 20 maja 2016 r. (w pkt 1) w ten sposób, że nadano mu inną treść, z której obecnie wynika, iż R. J. i jego żona I. J. (wnioskodawcy) nabyli na prawach wspólności ustawowej z dniem 1 stycznia 2016 r. przez zasiedzenie udział 2/12 we współwłasności nieruchomości opisanej bliżej w sentencji tego postanowienia.

Postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 20 maja 2016 r., zmienionym zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 r., oddalono wniosek wnioskodawcy o zasiedzenie wspomnianego udziału.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a ponadto w rozpoznawanej sprawie pojawiają się nowe zagadnienia nierozwiązywane dotąd w orzecznictwie. Zostały one sformułowane w dwóch ujętych w skardze pytaniach prawnych (s. 6 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o potrzebie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę (k. 821 i n. akt sprawy; t. V akt), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zasiedzenie udziału w nieruchomości nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 4 k.p.c. Możliwość zasiedzenia udziału we współwłasności nieruchomości od dawna akceptowane jest w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli zachodzą przesłanki takiego zasiedzenia przewidziane w art. 172 k.c. Nie ma przy tym znaczenia, czy doszło do faktycznego władania nieruchomością w postaci quoad usum. W bardzo szczegółowych ustaleniach faktycznych przyjęto, że wystąpiło samoistne posiadanie spornego udziału w nieruchomości przez wnioskodawców i ich poprzedników prawnych (w tym m.in. przez M. J.). Ustalono także datę uzyskania

przez poprzednika prawnego wnioskodawców statusu samoistnego posiadania udziału („z całą pewnością od końca 1982 r.”) a także wolę władania tym udziałem dla siebie jako właściciel. Wystąpiła także odpowiednia ciągłość posiadania samoistnego przez kolejnego poprzednika wnioskodawców (M. B. J., s. 22 i 25 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

W tej sytuacji nie sposób przekonywująco przyjmować, że złożona skarga kasacyjna okazała się oczywiście uzasadniona w świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez oba Sądy meriti (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie było także potrzeby rozważania dwóch kwestii prawnych wskazanych w części wstępnej skargi, skoro zasadnicze przesłanki nabycia udziału przez zasiedzenie znajdują usprawiedliwienie w ustalonym stanie faktycznym.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 520 § 1 k.p.c.).

jw

l.n